

Børnethus

Folketingets Forhandlinger. (354)

5639 22/5 29: 1. Beh. af F. t. L. om Eftergivelse af Fattighjælp, ydet før 5. Juni 1929. 5640

[Mads Larsen.]

de Ulykker og til at hele de Saar, man her har slaaet. Det kan jeg vel forstaa, men jeg beklager det.

Naar det ærede Medlem Hr. Pinholt siger, at det ophjælper ikke Arbejdsenergien, men svækker den tværtimod, saa er det jo fuldkommen forkert. Der skal jo hengaa et Aar, inden den paagældende kan erhverve sine borgerlige Rettigheder tilbage, og at dette just skulde animere dem stærkt, kan jeg ikke forstaa. Men det forekommer mig fuldkommen givet, at naar man fra Lovgivningsmagtens Side siger til de kommunale Myndigheder: I maa have Ret til, hvis I skønner det rigtigt og forsvarligt under Hensyn til hver enkelts Forhold, at eftergive den Fattighjælp, han har erholdt indenfor Kommunen — vil det netop bidrage til hos de paagældende at rejse Selvstændighedstrangen, at de møder en saadan Paaskønnelse, at de ikke skal puttes i Karantæne i længere Tid, fordi de har været udsat for Vanskeligheder, som de ikke ved egen Kraft har kunnet overvinde.

Ud fra disse Betragtninger vil jeg anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Behandling i dette høje Ting.

Geert-Jørgensen: Jeg skal paa de Medlemmers Vegne, der repræsenterer Danmarks Retsforbund, anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme for dette Forslag om Eftergivelse af Fattighjælp for dem, der har faaet saadan inden 5. Juni 1929. Den højtærede Socialminister begrundede dette Forslag med Grundlovens 80-aarige Fødselsdag. Denne Anledning spiller for os Retsforbundsfolk en ganske underordnet Rolle. Om Grundloven fylder 80 eller 85 Aar eller noget mindre, betyder for os ingenting. Men det afgørende for os er dette, at saa mange Mennesker, navnlig det sidste Aar, uden egen Skyld er kommet ind under offentlig Fattigforsørgelse.

Aarsagen til dette ligger jo i den uhyggelige Arbejdsløshed, som nu i Aarevis har hærget vort Land, en Arbejdsløshedperiode, der har trykket forfærdelig haardt paa mange Familier og forvoldt mange knudegode Sind. Men Trykket kan jo blive saa tungt, at man bliver nødt til at bøje sig for Livets haarde Nødvendighed — for leve skal man nu en Gang —, og saa kommer

man ind under det offentlige Fattigvæsen. Vi, der til daglig har vor Gerning midt blandt de Mennesker, der lider under Arbejdsløsheden, vi ved, hvilken Ydmygelse det er for dem, at skulle henvende sig til det offentlige Fattigvæsen, og vi ved ogsaa, hvilke Følger det har i Retning af at nedbryde Menneskers Karakter, og navnlig nedbryde den Selvstændighedstrang, som alle hæderlige Arbejdere nu en Gang har. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem Hr. Pinholt, naar han siger, at der i denne Lov ikke ligger noget i Retning af Fremhjælpning af Selvstændighedstrangen, for det er netop det, jeg synes der gør. Derimod er jeg ganske enig med det ærede Medlem Hr. Bjerring i, at Fattighjælp er den dyreste Maade at hjælpe Mennesker paa. Det viser sig nemlig, det kan alle Socialstatistikker oplyse, at det ikke alene nedbryder deres Karakter, der nyder Fattighjælpen, men ogsaa nedbryder Børnenes Karakter. I Fattigstatistikkerne vil man se, at er en Familie kommet ind under Fattigvæsenet, kommer Børnene der ogsaa, efterhaanden som de bliver voksne, for de har jo allerede i deres Barndom faaet et Knæk i deres Karakter ved, at de har været vant til at se Fader eller Moder hente deres Fattighjælp. Derfor virker Fattighjælpen endogsaa ned til den kommende Slægt. De hæderlige, flittige, arbejdsomme Mennesker, som uden egen Skyld er kommet ind under offentlig Fattigforsørgelse, fortjener at frigøres for Virkningerne af denne. Jeg synes, og det synes mit Parti ogsaa, at de har moralsk Ret til at blive frigjort, og har de moralsk Ret til at blive frigjort, bør de ogsaa have den juridiske Ret. Jeg ved jo godt, at der ogsaa er Mennesker, der permanent er inde under offentlig Fattigforsørgelse, og ofte fælder man en haard Dom over dem og siger uden videre, at det er deres egen Skyld. Ja, det kan man jo sige, men hvem ved, hvor meget af svækket Karakter og svækket Arbejdslyst de har taget i Arv fra svundne Slægter. Derfor skal man heller ikke af Hensyn til dem, der er permanent arbejdsløse, lade være at stemme for denne Lov. Loven giver jo kun Kommunalbestyrelserne Ret til at eftergive Fattighjælpen, og man maa dog gaa ud fra, at Kommunalbestyrelserne rundt omkring i Landet er fornuftige Folk, som forstaaar at skelne mellem dem, der uforskyldt er kommet under